

Sygn. akt V CSK 61/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. N.

przeciwko M. K. i J. K.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w J.

z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowiły podstawę wstępnej, merytorycznej oceny skargi kasacyjnej z punktu widzenia kwalifikowanych przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dla skutecznego powołania się w skardze na przesłankę z punktu czwartego tego przepisu konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Argumentacja powoda powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zwłaszcza w aspekcie przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Skarżący pomija, że o istnieniu lub nieistnieniu podstaw do odwołania darowizny decydują w każdym przypadku konkretne okoliczności. Poza przypadkami, gdy obdarowany dopuszcza się wobec darczyńcy rozmyślnie nieprzyjaznych aktów lub przestępstw, podstawą może być także naruszenie obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą wówczas, gdy ma oczywistą możliwość udzielenia pomocy, ale jej odmawia. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania

skargi powoda na tle motywów zaskarżonego wyroku, brak jest podstaw do stwierdzenia kwalifikowanego naruszenia art. 898 § 1 k.c. wskutek błędnej wykładni, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).